

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2005 r. przez Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Nederland BV, Akzo Nobel Chemicals International BV, Akzo Nobel Chemicals BV i Akzo Nobel Functional Chemicals BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-112/05)

(2005/C 143/70)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 2 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Akzo Nobel NV, z siedzibą w Arnhem (Niderlandy), Akzo Nobel Nederland BV, z siedzibą w Arnhem (Niderlandy), Akzo Nobel Chemicals International BV, z siedzibą w Amersfoort (Niderlandy), Akzo Nobel Chemicals BV, z siedzibą w Amersfoort (Niderlandy) i Akzo Nobel Functional Chemicals BV, z siedzibą w Amersfoort (Niderlandy), reprezentowanej przez adwokatów C. R. A. Swaaka i J. de Gou, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- dokonanie kontroli legalności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 230 WE;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 231 WE;
- obciążenie Komisji kosztami własnymi i strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący kwestionują decyzję Komisji z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (sprawa COMP/E 2/37.533 — Chlorek choliny), stwierdzającą, że skarżący brał udział w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk dotyczących ustalania cen, podziału rynków i uzgodnionych działań skierowanych przeciwko konkurentom w sektorze chlorku choliny w EOG oraz nakładającą grzywnę na skarżących.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ ze względu na to, że Komisja obciążyła odpowiedzialnością za naruszenie również Akzo Nobel NV, spółkę holdingową grupy Akzo Nobel. Zdaniem skarżących, Akzo Nobel NV nie miała decydującego wpływu na politykę handlową swoich spółek zależnych.

Ponadto skarżący podnoszą, że wysokość grzywny nałożonej na nich solidarnie przekroczyła w przypadku jednego z nich 10 % obrotu. Zdaniem skarżących Komisja powinna była ograniczyć indywidualną odpowiedzialność poszczególnych spółek.

Wreszcie skarżący powołują się na naruszenie obowiązku uzasadnienia. Zdaniem skarżących Komisja stwierdziła solidarną odpowiedzialność Akzo Nobel NV na podstawie błędnego rozumowania i nie wskazała, dlaczego solidarnie obciążyła jednego ze skarżących grzywną przekraczającą limit 10 % obrotu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2005 r. przez Andreea Rodenbröckera i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-117/05)

(2005/C 143/71)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 9 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Andreea Rodenbröckera, zamieszkałego w Hövelhof (Niemcy) i in., reprezentowanych przez H. Glatzela, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności wydanej na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽¹⁾ decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie przyjęcia wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w atlantyckim regionie biogeograficznym w odniesieniu do objęcia nim terenów

DE 4117-301 „Sennebäche”

DE 4118-301 „Senne mit Stapellager Senne”

DE 4118-401 „Vogelschutzgebiet Senne mit Teutoburger Wald” oraz

DE 4118-302 „Holter Wald”

w zakresie w jakim wywiera ona skutki na obszary stanowiące własność skarżących, znajdujące się w ich użytkowaniu (dzierżawa) lub objęte ich uprawnieniami dotyczącymi planowania;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący są właścicielami terenów, które na mocy zaskarżonej decyzji zostały objęte wspólnotowym wykazem terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, co zostało uzasadnione występowaniem na tych terenach typów i gatunków siedlisk przyrodniczych zasługujących na ochronę na podstawie dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

Skarżący podnoszą:

- że zaskarżona decyzja znacznie ogranicza prawa właścicielskie skarżących do swobodnego zagospodarowania ich nieruchomości, oraz
- że ograniczenie to jest bezprawne, ponieważ nastąpiło z naruszeniem przepisów proceduralnych i stanowi nadużycie swobodnego uznania z uwagi na fakt, iż uznane za zasługujące na ochronę typy siedlisk przyrodniczych i gatunki zwierząt nie występują w ogóle, a w każdym razie nie występują w stopniu reprezentatywności lub wielkości populacji wymaganych według kryteriów załącznika III do dyrektywy w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

(¹) Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7).

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2005 r. przez Borax Europe Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-121/05)

(2005/C 143/72)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 15 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Borax Europe Ltd z siedzibą w Guildford (Zjednoczone Królestwo), reprezentowanej przez adwokatów D. Vandermeerscha i K. Nordlandera, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji odmawiającą skarżącej dostępu do określonych dokumentów i nagrań dotyczących przygotowania trzydziestego dostosowania do postępu technicznego dyrektywy Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (¹). W szczególności skarżąca zwróciła się z wnioskiem o udzielenie dostępu do nagrań dźwiękowych lub stenogramów ze spotkania ekspertów z dziedziny toksycznego wpływu na zdolności rozrodcze w sprawie klasyfikacji kwasu bornego i boranów.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że pozwana dopuściła się rażącego błędu co do oceny i naruszyła art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 (²). Według skarżącej pozwana dopuściła się błędu stwierdzając, iż dostęp do dokumentów podważyłby integralność ekspertów uczestniczących w konsultacjach i naraziłby ich na zewnętrzne naciski. Ponadto skarżąca podnosi, że pozwana dopuściła się błędu stosując wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji Komisji oraz stwierdzając, iż nie było interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem.

Wreszcie skarżąca powołuje się na naruszenie zasady proporcjonalności polegające na nieudzieleniu przez Komisję częściowego dostępu do nagrań dźwiękowych.

(¹) OJ L 196, str. 1.

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43).

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2005 r. przez Nicolę Falcione'go przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-132/05)

(2005/C 143/73)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 16 marca 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Nicolę Falcione'go, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów: Sébastiena Orlandiego, Xaviera Martina, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne'a Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.